

Р Е Ш Е Н И Е №122

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр.Перник, 7 май, 2013 год.

Административен съд – Перник, в публично заседание на десети април две хиляди и тринадесета година в състав:

Председател: Стефан Станчев

Членове: Емилия Иванова

Слава Г.

при секретаря И. и в присъствието на прокурора ***, като разгледа докладваното от съдията СТАНЧЕВ к.н.а.х.д. № 115 по описа за 2013 година на Административен Съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК.

Г.М.Г. *** е останала недоволна от решението на РС Трън, постановено по н.а.х. дело № 92/2012 г., с което е потвърдено НП № 212/12.XI.2012 г. на Началника на РУП гр. Трън. Наказателното постановление е издадено срещу касационния жалбоподател, за това, че на 21.X.2012 г. в с. Ездимирици, общ. Трън, като водач на МПС е отказала да бъде изпробвана за алкохол с техническо средство и не е изпълнила предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта, поради което на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от две години.

В подадената срещу постановеното от РС Трън касационна жалба са развити оплаквания за незаконосъобразно постановен съдебен акт, незаконосъобразно и издадено при съществени процесуални нарушения наказателно постановление. В жалбата са развити оплаквания, за това, че няма правно основание на издаденото наказателно постановление, тъй като по категоричен начин се доказва от полицейските служители, че няма физическо управление на автомобил, а посочения в НП свидетел очевиден е в лоши отношения с касатора и на неговите показания не може да се позове нито АНО, нито РС.

По същество се иска отмяна на съдебното решение, предмет на касация, като се постанови друго, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не взема становище.

Представител на окръжна прокуратура Перник предлага да се остави в сила постановеното от РС съдебно решение.

Касационен състав на Административен съд Перник, като взе предвид доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена от засегнатата от обжалвания съдебен акт страна в законово установения срок.

Разгледана по същество е основателна.

За да стигне до правния резултат от обжалваното решение, районен съд е събрал относими към спора доказателства, не е допуснал процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на въззивника. За това са изложени подробни, на места повтарящи се мотиви. Последните не се споделят от касационния състав, което е основание за отмяна на обжалваното съдебно решение.

Безспорно е, че на 21 октомври 2012 г. касатора е бил в с. Ездимирци, безспорно е, че на посочената дата е употребил алкохол и че със св. *** е имал между съседски конфликт.

Спорно е, дали към момента на съставяне на АУАН, касационният жалбоподател е имал качеството на "водач" на МПС по смисъла на тълкуванието на § 6, т. 25 от ДР ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДП е дадено легална дефиниция на термина водач. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС, а друг характеризиращ белег за управление е привеждането в действие на двигателя на автомобила, което е физическо действие по управление на същия. Понятието "управление" на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. С факта на запалването на двигателя вече се упражнява контрол върху превозното средство. Безспорно е, че при отзоваване по сигнал на св. *** и на въззивника, полицейските служители са заварили автомобил с работещ двигател и включени светлини. Безспорно е, че въззивника не е оспорил нито притежаваните от нея разпоредителни качества с вещта, нито, че през деня е употребил алкохол. Безспорно е и меродавно в случая, че жалбоподателят не е бил в автомобила по време на извършване на проверката. Това, че автомобилът бил с работещ двигател, отнесено към показанията на св. *** хипотетично предполага, че негов водач е жалбоподателя, но в тази връзка няма никакви преки доказателства. От показанията на тримата полицейски служители се установява, че към момента на проверката е имало свада между жалбоподателя и св. ***, но не е имало безспорно установен водач. Качеството на водач на МПС се извлича единствено от показанията на св. ***, които без да са категорично обективни, са приети от въззивния съд за достатъчни, за да се потвърди НП. Проверката, която въззивният съд е длъжен да извърши при преценката за съответствието на издаденото наказателното постановление с материалния закон, при определяне съставомерността на деянието и неговата правна квалификация обхваща проверка дали и доколко с фактически установеното и удостоверено по надлежния ред деяние /действие или бездействие/ на административно-наказаното лице, се осъществява определен нормативно регламентиран състав на административно нарушение. Спорен и неизяснен е останал въпроса за достоверността дали фактически установеното и заложено в мотивите на РС, че въззивника е "водач" на МПС е безспорно и доказано по убедителен начин. Предмет на въззивната съдебна проверка е не дали изобщо е извършено някакво административно нарушение, а извършено ли е нарушението, описано и индивидуализирано в обжалваното наказателно постановление.

При доказателствата, по които следва да се извърши съдебния контрол – проверка на законосъобразност на НП, за настоящият

касационен състав е наложено убеждението, че доказателствата са ценени избирателно. Настоящата съдебна инстанция не възприема направените от въззивния съд изводи за доказаност на извършеното нарушение. Необоснован е изводът на съда, че обсъдените от него свидетелски показания са непротиворечиви и взаимно допълващи се, тъй като не е констатирано и обсъдено различието в показанията на свидетелите. Св. ***, автоконтрольор, компетентен да съставя АУАН се позовал на твърдения на св. ***, че Г. управлявала МПС, правела маневри и т.н., но няма пряко отношение към факта, дали жалбоподателя е имал качествата на водач на МПС в пряк, относим към нарушението смисъл, да се ангажира административно наказателната ѝ отговорност, на водач, по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Избирателното кредитиране на доказателствата се проявява и в мотивите за това, защо се дава пълна вяра на кметския наместник, а не се кредитират в пълен обем показанията на св. ***, който наред с това, че автомобила е бил с работещ двигател твърди и за не особено уважително отношение на кметския наместник към създадената от него ситуация. Според този явно “неудобен” свидетел: кметския наместник “лъхал на алкохол”, “за длъжностно лице не се държеше добре”, позволил си да направи забележка на полицейски служител, след като жалбоподателя отказал да го пробват с “Дрегер”, че “нищо не са направили”; имал грубо поведение. Каквото и да значат тези показания, с оглед субективното им възприемане, не следва да се дискредитират от съда, най-малко заради това, защото са довод да се приеме, че кредитираните свидетелски показания са дадени от лице, в лоши отношения със въззивника и заинтересовано от евентуален негативен ефект на показанията спрямо последния. Въззивният съд противопоставя показанията на този свидетел на тези на св. *** и на св. ***, като в това процесуално действие няма особено убедителни доводи – св. *** е провокиран от поведението на жалбоподателя, още повече, че последната е сигнализирала полицейските служби за самоуправни действия на кметския наместник – паркиране на трактор в техен/неин имот, преди той да предприеме аналогични действия, че тя управлявала МПС, т.е. изявила се като “водач”. По отношение показанията на св. ***, дискредитирането на показанията на св. *** е неотнормо, тъй като сведенията, които те дават са за различни периоди.

Всеки съд сам решава кои доказателства да цени и кои не, като на последваща проверка подлежи само спазването на правилата за формиране на волята му.

От изложеното, за настоящия съдебен състав се налага извода, че няма категорични, безспорни доказателства на 21.X.2012 г. в 21,10 ч., касаторът Г. да е била “водач” на МПС по смисъла на § 6, т. 25 от ДР ЗДвП.

Така направените фактически изводи на въззивния съд са необосновани. Приетата от него фактическа обстановка не е безспорно доказана. Св. *** е очевидец на акта, както го приеме съда и както е вписан в АУАН и в НП. Единствено той твърди, че Г. е управлявала автомобил. Поради тази причина кредитираните показания на полицейските служители са косвени доказателства, които се ценят като

преразказ на казано от ***. В този смисъл показанията му са изолирани, особено, ако и този свидетел е бил под въздействие на алкохол, а също така е бил повлиян от това, че някой му търси сметка за паркиран в чужд имот, без съгласие на собственика, трактор. Свидетелят, явно има лично отношение към жалбоподателя, което необосновано е ценено от съда в ущърб на интересите на въззивника. Не е установено по безспорен начин с допустими доказателствени средства извършеното административно нарушение от страна на привлеченото към административно-наказателна отговорност наказано лице.

При обжалване на НП пред въззивния съд, за когото съгласно приложимите принципи на НПК като по-висш по степен нормативен акт, не важи презумптивната доказателствена сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП, изцяло в доказателствена тежест на издателя на НП е установяване на извършването на нарушението. Няма пречка доказването да се извърши посредством гласни доказателства, с които да се възпроизведат относими към действителността събития. Както е отчетено, АУАН е съставен на основание показания на свидетел с недоказна и противоречива обективност към поведението на касатора. Другите свидетели индиректно споменават, че касатора е била "водач" на МПС, по данни на очевидец, но няма убедителни доказателства за това от всяко от показанията им, ценени поотделно.

В процесния случай, съдът намира, че е останало недоказано извършването на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя. Както се отбеляза по-горе, презумптивната доказателствена сила на АУАН важи за административно-наказващия орган, но не и в съдебната фаза на процеса. По избирателно противоречив начин е доказано по делото извършването на нарушението.

Въз основа на неправилните и необосновани фактически изводи, въззивният съд незаконосъобразно е приел, че е налице доказано от административно наказващия орган деяние, изразяващо се в административно нарушение от страна на жалбоподателя, покриващо признаците на приложената санкционна разпоредба. Нарушението не е било напълно установено, а извършването му, в частта на това, дали касатора е субект на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП - доказано. Проверката, дължима отвъв фазата на съдебния контрол, като такава следва да обхваща конкретно и конкретни извършени или неизвършени действия, съгласно изискванията на ЗАНН, и възможностите за достоверно и обосновано фактическо отразяване на фактическите констатации и изводи на проверяващите и наказващия орган, както и последващата проверка на съда, а не - да бъде за факти, осъществени или неосъществени по принцип, които да се ценят субективно, при преценка определени личностни пристрастия.

Ангажирането на административно-наказателната отговорност на жалбоподателя е в нарушение на материалния закон. Като не е съобразил това, въззивният съд е постановил незаконосъобразно решение.

На следващо място - съдебното решение, предмет на обжалване е незаконосъобразно. В диспозитива на решението е потвърдено

наказателно постановление, с което, според съда наказанието “лишаване от право да се управлява МПС” е 12 /дванадесет/ месеца. На първо място в обжалваното наказателно постановление няма такова наказание, а на второ – към момента на установяване на вмененото административно нарушение в сила са измененията на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП от 7.VIII.2012 г. /ДВ бр. 60/12/, според които санкцията е твърда – 2 години лишаване от право да се управлява МПС. Само на това основание решението на РС е незаконосъобразно и следва неговата отмяна.

Тъй като са констатирани съществени пороци на обжалвания съдебен акт, касационен състав на Административен съд Перник намира, че при условията на чл. 209, т. 3 от приложимия за тези производства АПК, решението е неправилно.

По изложените съображения, касационен състав на Административен съд Перник счита, че решението на ТРС е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Същото е неправилно и следва да бъде отменено, а вместо него да се постанови друго, с което НП да бъде отменено, защото и с него не се установява по безспорен начин фактичката обстановка, даваща основание за налагане на санкцията по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Предвид изложеното, касационен състав при Административен съд Перник

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ изцяло решение № 6 от 04 февруари 2013 г., постановено по н.а.х. дело № 92/2012 г. по описа на Районен съд Трън и вместо него ПОСТАНОВИ

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 212 от 12 ноември 2012 г., на главен инспектор Иван Й. Зеленков, - Началник РУП гр. Трън, с което на Г.М.Г. ***, на основание чл. 174, ал. 3 от Закона за движение по пътищата са наложени административни наказания: “глоба” в размер на 2000 /две хиляди/ лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 /две/ години, за това, че като водач на МПС, на 21 октомври 2012 г, в 21,10 часа в с. Ездимирци, общ. Трън е отказала да бъде изпробвана за алкохол с техническо средство “Дрегер Алкотест” 7410 + /плюс/ с фабричен № 0040 и е отказала да подпише, получи и изпълни предписанията на издадения талон за медицинско изследване № 0004059/21.X.2012 г.

Решението е окончателно.

Председател: /п/

Членове: 1. /п/

2. /п/